

Αὐτὴ ἐπέστρεψε τὸν λαὸν διὰ τῶν θαυματουργιῶν τῆς ἔφερε δὲ μετ' ἑαυτῆς σταυρὸν πεποιημένον ἐκ τῶν βλαστῶν τῆς ἀμπέλου, συνδεδεμένον διὰ τῶν τριγῶν αὐτῆς. Ἐν ἔτει 1720, ἐπιδρομὴν τῶν Τούρκων φοβούμενοι, ἔπεμψαν τὸν σταυρὸν τοῦτον πρὸς ἀσφάλειαν εἰς τὰ ὄρη, ὅθεν ἔφθασεν εἰς τὴν Μόσχαν, ἐπανεστράφη δὲ μετὰ ταῦτα εἰς τὴν Γεωργίαν ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος Ἀλεξάνδρου. Τὴν 13ην ἑκατονταετηρίδα γυνὴ καλουμένη Τάμαρις, ἥτις κατὰ τὴν παράδοσιν ἦτο μεγάλη βασίλισσα τῆς Γεωργίας, ἔκτισεν ἐκκλησίαν μεταξύ τῶν Ὀσσετῶν, πιθανὸν δὲ καὶ εἰς ἄλλους τόπους ἐν τῷ Καυκάσῳ. Καὶ οἱ Γενοῦνησιν δὲ πρέπει νὰ συνέτειναν εἰς ἐξάπλωσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοῦ παρὰ τοῦ Κιρκασίας.

Εἰς ἔθνος ὅμως ἐστερημένον ἐγγράφων χαρακτήρων, μόλις δύναται τις νὰ ἐλπίσῃ γενικὴν διάδοσιν τῆς θρησκείας. Ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ δορικτήτορος Μωάμεθ τοῦ Δευτέρου, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Τάρταροι ἐπροσπάθησαν νὰ ἐξαπλώσωσι τὸν Μωαμεθανισμόν μεταξύ τῶν Κιρκασσῶν, καὶ ἐπέστρεψαν πολλοὺς τῶν ἀνωτέρων κλάσεων. Εἰς τὰς φυλὰς αἵτινες κατοικοῦσι τὰ ὄρη καὶ τὰς βαθεῖας κοιλάδας ἐπικρατεῖ ἡ εἰδωλολατρεία, ἀλλὰ συμμεμιγμένη μετὰ Μωαμεθανικὰς τελετάς. Οἱ ἱερεῖς ὅμως τῶν ἐθνικῶν θεοτήτων δὲν συνιστῶσιν ἰδιαιτέραν κλᾶσιν εἰς τὴν Κιρκασίαν. Διάγοντες τὴν νεότητά των ἐν τῷ μέσῳ τῆς κλαγγῆς τῶν ὄπλων, λαμβάνουσι πάντοτε μέρος εἰς τὰς μάχας ὡς αἰεὶ πλησιάζει ἡ ἐκείνη. Τελοῦσι δὲ τὰς θρησκευτικὰς ἱεροπραξίας ἀσκεπῆ τὴν κεφαλὴν ἔχοντες, καὶ ἐνδεδυμένοι λευκὸν τρίχινον μανδύαν. Ἰστάμενοι ἔμπροσθεν σταυροῦ, ἀρχίζουσι τὰς τελετάς αὐτῶν θυσιάζοντες αἶγα ἢ ἀρνίον· εἰς μεγάλας δὲ περιστάσεις ταῦρον. Πρὸ τῆς θυσίας καίει ὁ ἱερεὺς ἔμπροσθεν μιᾶς τῶν λαμπάδων, αἵτινες εἶναι προσκυλλημέναι εἰς τοὺς πόδας τοῦ σταυροῦ, τρίχας τινὰς τοῦ σφαγίου, λαμβάνων αὐτάς ἐκ τοῦ μέρους ὅπου ἔχει νὰ πέσῃ ἡ θανατηφόρος πληγὴ, ἔπειτα δὲ χύνει σπονδὴν τινα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του. Νεκρῖαι διάφοροι, γενικῶς δούλοι, ἴστανται ὀπισθεν τοῦ ἱερέως, κρατοῦντες εἰς τὰς χεῖρας αὐτῶν ποτήρια πλήρη καὶ τεμάχια αἰζύμου ἄρτου καὶ τυροῦ. Ὁ ἱερεὺς ἔπειτα θυσιάζει κατὰ σειράν εἰς ἑκάστην τῶν διαφόρων θεοτήτων, καὶ ἀποτείνει ἰδιαιτέρας εἰς ἑκάστην εὐχάς. Μετὰ τοῦτο δὲ προσδιορίζει, κατὰ τὴν θέλησίν του, ἄλλαν τινὰ ἡμέραν δι' ἐπανόληψιν τῶν ἱεροπραξιῶν, κοινῶς τὸ Σάββατον, τὴν Κυριακὴν, τὴν Δευτέραν, ἢ τὴν Τρίτην τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος, οὐδέποτε κάμμιαν ἐκ τῶν ἄλλων τριῶν ἡμερῶν. Διακηρύττει προσέτι ὁ ἱερεὺς ποῖα πράγματα ἐχάθησαν ἢ εὐρέθησαν — τὸ δεύτερον ὁμῶς συμβαίνει σπανίως, ἐπεὶ οὐκ ὀλίγον ἀγαπῶσιν οἱ Κιρκασσοὶ ν' ἀποδίδωσιν ὅτι ἀπαξ ἔπεσεν εἰς τὰς χεῖρας των. Τρώγουσιν ἔπειτα τὸ κρέας τοῦ θύματος, ὁμοῦ δὲ καὶ τὰ τρώφιμα τὰ φερθέντα ὑπὸ τῶν παρευρισκομένων χοροὶ καὶ ἄγῳνες τελειοῦσι τὴν τελετὴν. Ἡ κεφαλὴ τοῦ σφαγίου ἀφιερῶται εἰς τὸν Δημιουργόν, καὶ ἐξαρτᾶται ἀπὸ ξύλου

ἢ κλάδου δένδρου, ἐγγὺς τοῦ σταυροῦ· τὸ δὲρμα ἀνέκει δικαιοματικῶς εἰς τὸν ἱερέα.

Ἔπεται συνέχεια.

Ο Ρ Α Σ Σ Ε Λ Α Σ .

[Ἰδε Τόμ. ζ'. Σελ. 166-169, 165-168, 180-183. Τόμ. η'. Σελ. 5-8, 22-25, 38-40, 53-55, 77-79, 85-88, 102-104, 117-119.]

ΚΕΦΑΛ. ΔΕ'. Ἐπανερχονται εἰς τὸ Κάϊρον ἀνευ τῆς Πεκουᾶς.

ἈΠΟΛΕΣΑΝΤΕΣ πρὸς τὸ παρὸν πᾶσαν ἐλπίδα περὶ τῆς Πεκουᾶς, ἐπανῆλθον εἰς τὸ Κάϊρον, μετανοημένοι διὰ τὴν περιέργειάν των, μεμφόμενοι τὴν ἀμέλειαν τῆς κυβερνήσεως, ἔλεεινολογούντες τὴν ἰδίαν αὐτῶν θρασύτητα, ὅτι παρημέλησαν νὰ προμηθευθῶσι φύλλα καὶ φανταζόμενοι πολλὰ μέσα δι' ὧν ἡ ἀπώλεια τῆς Πεκουᾶς ἡδύνατο νὰ ἐμποδισθῇ, καὶ ἀποφασίζοντες νὰ πράξωσι τι πρὸς ἀνάκτησιν αὐτῆς, καίτοι οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ εὕρῃ τι ἀρμόδιον νὰ πραχθῇ.

Ἡ Νεκαγία ἀπεσῆθη εἰς τὸν θάλαμόν της, ὅπου ἐζήτουν νὰ παρηγορήσωσιν αὐτὴν αἱ γυναῖκες, λέγουσαι ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ὑποφέρει, καὶ ὅτι ἡ δέσποινα Πεκουᾶ πολὺν καιρὸν ἀπῆλause τὰ ἀγαθὰ τῆς ζωῆς, ὅθεν ἦτον ἐπόμενον νὰ γευθῇ καὶ τὰ δεινὰ της. Ἠλπίζον ὅτι, ὅπουδῆποτε καὶ ἂν ἐπορεύετο, ἤθελε δοκιμάσει βαθμὸν τινα εὐδαιμονίας, καὶ ὅτι ἡ βασιλόπαις ἤθελεν εὐρεῖν ἄλλην φίλην, ἀντὶ ἐκείνης.

Κάμμιαν ἀπόκρισιν δὲν ἔκαμεν ἡ Νεκαγία· ἐκείναι δ' ἐξηκολούθουν τὸ εἶδος τοῦτο τῆς συλλυπησεως, ὅχι πολλὰ λυπημέναι ὅτι ἡ εὐνοουμένη ἐχάθη.

Τὴν ἐπαύριον ὁ βασιλόπαις ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Σατράπην ἀναφορὰν περὶ τοῦ συμβεβηκότος αὐτῷ ἀδικήματος, καὶ αἴτησιν ὅπως ἐπανορθωθῇ. Ὁ Σατράπης ἠπέλιψε μὲν νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ληστές, ἀλλὰ δὲν ἐζήτησε νὰ συλλάβῃ αὐτούς· καὶ τῷ ὄντι κάμμία περιγραφή δὲν ἡδύνατο νὰ δοθῇ, ἐξ ἧς νὰ διευθυνθῶσιν εἰς τὴν καταδίωξιν.

Μετ' οὐ πολὺ ἔγινε δῆλον ὅτι ἡ ἐξουσία δὲν ἔθελε κάμει τίποτε. Οἱ διοικηταί, συνειθισμένοι ν' ἀκούωσι τὴν πρᾶξιν πλειοτέρων ἐγκλημάτων παρ' ὅσα δύναται νὰ τιμωρήσωσι, καὶ πλειοτέρων ἀδικιῶν παρ' ὅσας δύναται νὰ ἐπανορθώσωσιν, ἀμελοῦσιν ὅλα ἐξίσου, καὶ λησμονοῦσι τὴν αἴτησιν εὐθὺς σχεδὸν ἀφοῦ ἀπῆλθη τῆς ὄψεως αὐτῶν ὁ αἰτήσας.

Ἐπροσπάθησεν ἔπειτα ὁ Ἰμλακος νὰ λάβῃ πληροφορίας διὰ μερικῶν ἀπεσταλμένων. Εὐρῆκε δὲ πολλοὺς προσποιουμένους ὅτι ἀκριβῶς ἐγνώριζον ὅλα τὰ τῶν Ἀράβων καταγῶγια, καὶ ὅτι τακτικὴν εἶχον ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν ἀρχηγῶν των· ἐκ τούτων ἔπεμψε τινὰς εἰς ζήτησιν τῆς Πεκουᾶς. Ἄλλ' οἱ μὲν, ἀργύρια λαβόντες, οὐδέποτε ἐπανῆλθον· οἱ δὲ δαφιλῶς ἐπληρώθησαν δι' ἀγγελίας, αἵτινες μετ'

ολίγας ημέρας ἀπεδείχθησαν ψευδεῖς. Ἡ βασιλό-
παις ὅμως οὐδὲ τὰ πλέον ἀπείθανα μέσα ἤθελε ν'
ἀφήσῃ ἀδοκίμαστα. Ἐνῶ ἔπραττε τι, ἡ ἐλπίς αὐ-
τῆς διειρηθεῖτο ζῶσα. Ὅτε ἐν μέσον ἐξέλειπεν, ἄλλο
τι ὑπηγορεύετο· ὅτε εἰς ἀγγελιαφόρος ἐπέστρεφεν
ἄπρακτος, ἄλλος ἀπεστέλλετο ἄλλαχού.

Δύο μῆνες εἶχον ἤδη παρέλθει, καὶ οὐδὲν εἶχεν
ἀκουσθῇ περὶ τῆς Πεκουᾶς· αἱ ἐλπίδες, δι' ὧν κατ'
ἀρχὰς παρηγοροῦντο μεταξύ των, ἐγίνοντο ὀλονέν
ἀσθενέστεραι· καὶ ἡ βασιλόπαις, ἀφοῦ εἶδεν ὅτι οὐ-
δεμία πλέον ἔμεινεν ἀπόπειρα, κατήντησεν εἰς δεινὴν
καὶ ἀπαρηγόρητον ἀθυμίαν. Χιλιάκις ἐπέπληττεν
ἑαυτὴν ὅτι τόσον εὐκόλως συγκατένευσε ν' ἀφήσῃ ἔξω
τῆς Πυραμίδος τὴν εὐνοουμένην. « Ἄν ἡ ἀγάπη
μου, ἔλεγε, δὲν εἶχεν ἐλαττώσει τὴν ἐξουσίαν μου, ἡ
Πεκουᾶ δὲν ἐτόλμα ποτὲ νὰ ἀναφέρῃ τοὺς φόβους τῆς.
Ἐμὲ ἔπρεπε νὰ φοβῆται μᾶλλον ἢ τὰ φαντάσματα.
Ἐν αὐστηρὸν βλέμμα ἤθελε κατασιγᾶσαι αὐτὴν·
προσταγὴ ἀπότομος ἤθελεν ἐξ ἀνάγκης φέρεи τὴν
ὑπακοήν. Διὰ τί τόσον ἀνοήτως ἐχαρίσθην; διὰ τί
δὲν ἐλάλησα, καὶ δὲν ἡρνήθην ν' ἀκούσω; »

« Θαυμαστὴ βασιλόπαις, εἶπεν ὁ Ἴμλακος, μὴ
ἐπιπλήττου διὰ τὴν ἀρετὴν σου, καὶ μὴ στοχαζοῦ
μειμπτόν ἐκεῖνο, δι' οὗ ἐκ περιστάσεως κακὸν ἐπρο-
ξενήθη. Ἡ πρὸς τὴν δειλίαν τῆς Πεκουᾶς εὐαισθη-
σία σου ἦτο γενναία καὶ εὐμενής. Τὸ καθῆκον ἡμῶν
πράττοντες, ἀφίνομεν τὸ ἀποδοσόμενον εἰς Ἐκεῖνον,
κατὰ τοὺς νόμους τοῦ ὁποίου κυβερνῶνται αἱ πράξεις
μας, καὶ ὅστις κἀνένα ἐπὶ τέλους δὲν ἀφίνει νὰ τι-
μωρηθῇ διὰ τὴν ὑπακοήν του. Ἄλλ' ἐάν, ἐπ' ἐλπίδι
ἀγαθοῦ τινος, εἴτε φυσικοῦ εἴτε ἡθικοῦ, παραβαίνω-
μεν τοὺς διατεταγμένους κανόνας, τότε ἀποποιούμεθα
τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀνωτέρας σοφίας, καὶ ἀναδεχόμε-
θα ἡμεῖς αὐτοὶ ὅλας τὰς συνεπειάς. Ὁ ἄνθρωπος
δὲν δύναται ποτε τόσον νὰ γνωρίζῃ τὴν συνάφειαν
τῶν αἰτιῶν καὶ ἀποτελεσμάτων, ὥστε νὰ συγχωρηθῇ
αὐτῷ ἡ πράξις τοῦ κακοῦ πρὸς ἔλευσιν τοῦ ἀγαθοῦ.
Ὅταν διώκωμεν τὸν σκοπὸν μας διὰ νομίμων μέ-
σων, δυνάμεθα πάντοτε νὰ παρηγοῶμεν τὴν ἀποτυ-
χίαν μας διὰ τῆς ἐλπίδος μελλούσης ἀνταμοιβῆς.
Ἄλλ' ὅταν μόνον τὰς ἰδίας ἡμῶν ὀρέξεις συμβου-
λευώμεθα, καὶ ζητῶμεν νὰ εὕρωμεν ἐγγυτέραν ὁδὸν
εἰς τὸ ἀγαθόν, ὑπερπηδῶντες τὰ διατεταγμένα ὅρια
τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, δὲν δυνάμεθα οὔτε διὰ τῆς
ἐπιτυχίας νὰ εὐδαιμονήσωμεν, καθὼ μὴ δυνάμενοι ν'
ἀποφύγωμεν τὴν συναίσθησιν τοῦ πταίσματός μας·
ἐάν δ' ἀποτύχωμεν, ἡ ἀποτυχία λαμβάνει πικρίαν
ἀθεράπευτον. Πόσον ἀπαρηγόρητος ἡ λύπη τοῦ συγ-
χρόνως αἰσθανομένου τὰς δόνας τοῦ ἐγκλήματος καὶ
τὸ βάρος τῆς συμφορᾶς τῆς ἐκ τοῦ ἐγκλήματος προ-
ελθούσης!

« Στοχάσου, βασιλόπαις, εἰς ποίαν κατάστασιν ἤθε-
λες εὐρίσκεσθαι, ἐάν ἡ δέσποινα Πεκουᾶ εἶχε παρα-
καλέσει νὰ σὲ συνοδεύσῃ, καὶ ἀναγκασθεῖσα νὰ σταθῇ
μόνη ἐν ταῖς σκηναῖς ἀφηρηπάζετο· ἢ πῶς ἤθελες
ὑποφέρει τὸν συλλογισμόν, ἐάν ἐβιάζες αὐτὴν εἰς τὴν
πυραμίδα, καὶ ἀπέθνησκεν ἔμπροσθέν σου ἐν ἀγωνίᾳ
φόβου. »

« Ἐάν συνέβαινεν εἴτε τὸ ἐν εἴτε τὸ ἄλλο, εἶπεν
ἡ Νεκαγία, δὲν ἡδυνάμην νὰ ὑποφέρω τὴν ζωὴν μέ-
χρι τοῦ νῦν· ἡ ἀνάμνησις τοιαύτης σκληρότητος
ἤθελε μὲ περιτρέψῃ εἰς μανίαν, ἢ μὲ ῥίψῃ εἰς βδε-
λυγμὸν ἑμαυτῆς καὶ εἰς μαρασμὸν θανάτου. »

« Αὕτη τοῦλάχιστον, εἶπεν ὁ Ἴμλακος, εἶναι ἡ ἐν
τῷ παρόντι κόσμῳ ἀνταμοιβὴ τῆς ἐναρέτου διαγω-
γῆς, ὅτι οὐδὲν ἀτύχημα ἔμπορεῖ νὰ μᾶς ὑποχρεώσῃ
νὰ μετανοήσωμεν δι' αὐτὴν. »

ΚΕΦΑΛ. ΑΣΤ'. Ἡ διὰ τὴν ἑλλειψιν τῆς Πεκουᾶς
ἀθυμία τῆς Βασιλόπαιδος.

Πληροφορηθεῖσα οὕτως ἡ Νεκαγία ὅτι ἡ διαγωγή
αὐτῆς κατ' οὐδὲν συνέτεινεν εἰς τὸ ἀτύχημα, ἤρχισε
νὰ αἰσθάνηται ἐλαφροτέραν τὴν λύπην τῆς, καθότι
ἐκεῖνα μόνον τὰ δεινὰ καταντῶσιν ἀνυπόφορα, ὅσα
συννοίδαμεν ὅτι ἡμεῖς αὐτοὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἢ ἐν μέρει
ἐπροξενήσαμεν. Σιωπηλὴ κατήφεια καὶ ἡσυχία τις
ζοφώδης διεδέχθησαν τὴν τρικυμίαν τῆς θλίψεως, καὶ
ἀπὸ πρωίας μέχρι ἐσπέρας καθημένη ἀνεμιμνήσκετο
ὅλα ὅσα εἶχε πράξειν ἢ εἶπειν ἡ Πεκουᾶ τῆς, ἐφύλατ-
τε δ' ἐπιμελῶς καὶ τὸ ἐλάχιστον πρᾶγμα πρὸς ὃ
ἐκείνη εἶχε δεῖξει κλίσιν τινά, ὡς ἀρμόδιον νὰ ἀνα-
καλῇ αὐτὴν εἰς τὴν μνήμην. Τὰ φρονήματά τῆς
ἐθεωροῦντο ἀπὸ τοῦ νῦν ὡς κανόνες διαγωγῆς, καὶ
εἰς πᾶσαν περίστασιν ἐπ' ἄλλῳ σκοπῷ δὲν διεβουλεύ-
ετο ἡ βασιλόπαις εἰμὴ νὰ εἰκάσῃ ποία ἤθελεν εἶσθαι
ἡ γνώμη καὶ ἡ συμβουλή τῆς Πεκουᾶς.

Αἱ γυναῖκες ὑφ' ὧν ἐθεραπεύετο ἡγνόουν ὅλως διό-
λου τὴν ἀληθινὴν αὐτῆς κατάστασιν, ὅθεν ἡδύνατο νὰ
λαλῇ πρὸς αὐτάς μόνον μετὰ προφυλάξεως καὶ συ-
στολῆς. Ἦρχισε δὲ νὰ μετριάξῃ τὴν περιέργειάν τῆς,
μικρὰν ἔχουσα ἐπιθυμίαν νὰ συλλέγῃ ιδέας, τὰς ὁποίας
δὲν εὕρισκεν εὐκαιρίαν νὰ μεταδώσῃ. Ὁ Ῥασσέλας
ἐπροσπάθει κατὰ πρῶτον μὲν νὰ παρηγορήσῃ, ἔπειτα
δὲ νὰ διασκεδάσῃ αὐτὴν· ἐμίσθονε μουσικούς, εἰς
τοὺς ὁποίους ἐκείνη ἐφαίνετο μὲν ὅτι δίδει ἀκρόασιν,
ἀλλὰ δὲν ἤκουεν αὐτοὺς· καὶ ἐπρομήθευε διδασκά-
λους νὰ διδάσκωσιν αὐτὴν διαφόρους τέχνας, τῶν
ὁποίων αἱ παραδόσεις, ὅτε πάλιν ἐπεσκέπτοντο αὐτὴν,
ἦτον ἀνάγκη πᾶσα νὰ ἐπαναληφθῶσιν. Ἀπώλεσε
τὴν κλίσιν πρὸς τὰς ἐπιθυμίας, καὶ τὴν φιλοτιμίαν
τοῦ ὑπερέχειν. Ὁ νοῦς δ' αὐτῆς, καίτοι βιαζόμε-
νος εἰς βραχείας ἐκδρομάς, ἐπανήρχετο πάντοτε εἰς
τὴν εἰκόνα τῆς φίλης τῆς.

Καθ' ἐκάστην πρωίαν θερμῶς παρεκαλεῖτο ὁ Ἰμ-
λακος νὰ ἀνανεώσῃ τὰς ἐρεῦνας του, καὶ κατὰ πᾶσαν
νύκτα ἠρωτᾷτο ἂν εἶχεν ἀκούσει τι περὶ τῆς Πεκουᾶς·
ἔωσού, μὴ δυνάμενος νὰ δώσῃ εἰς τὴν βασιλοπαιδα
τὴν ποθουμένην ἀπόκρισιν, ἀπέφευγεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ
μᾶλλον τὴν παρουσίαν της. Τοῦτο ἐκείνη παρατη-
ρήσασα, διέταξεν αὐτὸν νὰ προσέλθῃ. « Δὲν πρέπει,
τὸν εἶπε, νὰ συγγένης τὴν ἀνυπομονησίαν μὲ τὴν ὀρ-
γὴν, ἢ νὰ υποθέτῃς ὅτι σὲ κατηγορῶ ὡς ἀμελεῖ, ἐπει-
δὴ γογγύζω εἰς τὴν ἀποτυχίαν σου. Ἡ ἀπουσία σου
δὲν μὲ παραξενίζει. Γνωρίζω ὅτι ποτὲ οἱ ἀτυχεῖς
δὲν ἠδύνουσι, καὶ ὅτι ἅπαντες φυσικὰ φεύγουσι τὴν
ἀθλιότητα. Τὸ ἀκούειν γογγυσμούς εἶναι ὀχληρὸν
ἐξίσου εἰς τοὺς ταλαιπώρους καὶ τοὺς εὐδαίμονας·
διότι ποῖος θέλει ν' ἀμαυρόνῃ, διὰ ξένης λύπης, τὰς
βραχείας λάμψεις τῆς εὐθυμίας ὅσας ὁ βίος μᾶς πα-
ρέχει; ἢ ποῖος, ἀγωνιζόμενος ὑπὸ τὰ ἴδια του βάρη,
θέλει προσθέσει καὶ ξένα;

« Ἐγγίζει ὁ χρόνος, καθ' ὃν οὐδένα θέλουσιν ἐνο-
χλεῖ πλέον οἱ στεναγμοὶ τῆς Νεκαγίας· ἐζήτησα
μέχρι τοῦδε τὴν εὐδαιμονίαν, ἀλλὰ παύω ἀπὸ τοῦ
νῦν. Ἀπεφάσισα ν' ἀποσυρθῶ ἐκ τῆς κολακείας καὶ
τῆς ἀπάτης τοῦ κόσμου, καὶ νὰ κρυφθῶ εἰς τὴν μο-
ναξίαν, χωρὶς ἄλλης τινὸς φροντίδος εἰμὴ νὰ συνέλθω
εἰς ἑμαυτήν, καὶ νὰ κανονίζω τὰς ὥρας μου διὰ στα-
θεῆς διαδοχῆς ἀθῶων ἐνασχολήσεων, ἔωσού, ἀφοῦ
καθαρίσω τὴν διάνοιαν ἀπὸ γηίνων ἐπιθυμιῶν, νὰ εἰ-
σέλθω εἰς τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν ἅπαντες σπεύδο-
μεν, καὶ ὅπου ἐλπίζω ν' ἀπολαύσω πάλιν τὴν φιλίαν
τῆς Πεκουᾶς. »

« Μὴ περιπλέκου εἰς ἀμετακλήτους ἀποφάσεις,
εἶπεν ὁ Ἰμλακος· μὴδ' αὖξανε τὸ βάρος τῆς ζωῆς
ἐκουσίως τὴν δυστυχίαν ἐπισωρεύουσα· τὸ ἀηδὲς τῆς
μοναξίας θέλει ἐξακολουθεῖν ἢ καὶ αὐξήσῃν, ἀφοῦ
λησμονηθῇ ἡ ἀπώλεια τῆς Πεκουᾶς. Ἐπειδὴ ἐστὶ
ρήθης μίαν ἡδονὴν, δὲν ἐπεται ὅτι πρέπει ν' ἀποβά-
λῃς τὰς ἐπιλοίπους. »

« Ἀφοῦ μοῦ ἀφηρέθη ἡ Πεκουᾶ, εἶπεν ἡ βασιλό-
παις, δὲν ἔχω κάμμιν ἡδονὴν ν' ἀποβάλω ἢ νὰ δια-
τηρήσω. Τί νὰ ἐλπίσῃ ἡ μηδὲνα ἔχουσα ν' ἀγαπᾷ
ἢ νὰ ἐμπιστεύηται; Ἡ τοιαύτη στερεῖται τὴν ρίζι-
κὴν ἀρχὴν τῆς εὐδαιμονίας. Ἐμποροῦμεν ἴσως νὰ
συνομολογήσωμεν ὅτι ἡ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ εὐχα-
ρίστησις προέρχεται ἐκ τῆς συνενώσεως τοῦ πλούτου,
τῆς σοφίας, καὶ τῆς ἀγαθότητος· ὁ πλοῦτος εἶναι
οὐδὲν ἐκτὸς καθ' ὅσον ἐπιδαφιλεύεται, καὶ ἡ σοφία οὐ-
δὲν ἐκτὸς καθ' ὅσον κοινοποιεῖται· ἀμφοτέρω λοιπὸν
πρέπει νὰ μεταδίδωνται, ἀλλ' εἰς ποῖον ἡδυνάμην
ἐγὼ τώρα εὐχαρίστως νὰ τὰ μεταδώσω; Τὴν ἀγα-
θότητα μόνην ἔμπορεῖ τις νὰ χαρῇ ἄνευ συντρόφου,
τὴν δ' ἀγαθότητα ἔμπορεῖ νὰ πράξῃ καὶ ἐν μοναξίᾳ. »

« Μέχρι πόσου ἐπιδέχεται τὴν ἀγαθότητα ἡ μο-
ναξία, ἢ συντείνει εἰς αὐτήν, δὲν εἶναι τοῦ παρόντος
νὰ ἐρευνήσωμεν, ἀπήντησεν ὁ Ἰμλακος. Ἐνθυμή-
σου τὴν ἐξομολόγησιν τοῦ εὐσεβοῦς ἐρημίτου. Θέ-
λεις ἐπιθυμήσει νὰ ἐπιστρέψῃς εἰς τὸν κόσμον, ἀφοῦ
ἐξαλειφθῇ τοῦ πνεύματός σου ἡ εἰκὼν τῆς συντρό-
φου σου. »

« Ὁ καιρὸς αὐτὸς οὐδέποτε θέλει φθάσειν. Ὅσω
μᾶλλον ζῶ καὶ βλέπω τὴν κακοήθειαν καὶ μωρίαν
τοῦ κόσμου, τόσο μᾶλλον θέλω αἰσθάνεσθαι τὴν ἐλ-
λειψιν τῆς γενναίας εἰλικρινείας, τῆς σεμνῆς φιλα-
ρεσκείας, καὶ τῆς πιστῆς κρυφίότητος τῆς ἀγαπητῆς
μου Πεκουᾶς. »

« Τὸ πνεῦμα τὸ καταπιεζόμενον ὑπὸ τινος αἰφνιδί-
ου συμφορᾶς, εἶπεν ὁ Ἰμλακος, εὐρίσκεται εἰς τοιαύ-
την κατάστασιν, εἰς ὅποιαν οἱ μυθώδεις κάτοικοι τῆς
νεοκτίστου γῆς, οἵτινες, ὅτε ἐπῆλθεν εἰς αὐτοὺς ἡ
πρώτη νύξ, ὑπέθεσαν ὅτι οὐδέποτε ἡμέρα ἤθελεν ἐπα-
νατελεῖν. Ὅταν συναχθῶσιν ἐπάνωθεν ἡμῶν τὰ νέ-
φη τῆς λύπης, δὲν βλέπομεν τίποτε πέραν αὐτῶν,
οὔτε δυνάμεθα νὰ φαντασθῶμεν τίνι τρόπῳ θέλουσι
διασκεδασθῇ· πλην ἡμέρα νέα διεδέχθη τὴν νύκτα,
καὶ αὐγὴ παραμυθίας καὶ ἀνέσεως δὲν ἀργεῖ νὰ δια-
δεχθῇ τὴν λύπην. Ὅσοι ὁμως δὲν δέχονται παρη-
γορίαν, πράττουν ὡς ἤθελον πράξειν οἱ ἄγριοι, ἂν
ἐτυφλόνοντο, ὅτε ἦτο σκότος. Τὰ πνεύματα ἡμῶν
ὡς καὶ τὰ σώματα, ρέουσι διηνεκῶς· καθ' ὥραν
ἀπολλύεται τι, καὶ ἀποκτᾶται τι. Ὅταν δὲ χάσῃ
πολὺ διαμιᾶς εἴτε τὸ σῶμα εἴτε τὸ πνεῦμα, βλαπτό-
μεθα ἐξ ἁπαντος· ἀλλ' ἐνῷ αἱ ζωτικαὶ δυνάμεις μέ-
νουσιν ἀνεπηρέαστοι, ἡ φύσις εὐρίσκει τὰ μέσα τῆς
ἀναπληρώσεως. Ἡ ἀπόστασις ἔχει τὸ αὐτὸ ἀποτε-
λεσμα ἐπὶ τοῦ πνεύματος ὡς ἐπὶ τοῦ ὀφθαλμοῦ·—
ἐνῷ κατασυρόμεθα ἐπὶ τοῦ ρύακος τῆς ζωῆς, σμικρύ-
νεται μὲν πάντοτε ὁ, τιδήποτε ἀφίνομεν ὀπισθεν ἡμῶν,
μεγαλύνεται δ' ἐκεῖνο, πρὸς ὃ πλησιάζομεν. Μὴ
διάγῃς βίον στάσιμον· ἡ ἀκίνησις θέλει κάμειν αὐ-
τὸν λασπώδη· παραδόθῃτι πάλιν εἰς τὸ ρεῦμα τοῦ
κόσμου· ἡ Πεκουᾶ βαθμηδὸν θέλει γένειν ἄφαντος·
θέλεις δ' ἀπαντήσῃ καθ' ὁδὸν ἄλλην τινὰ εὐνοουμέ-
νην, ἢ μάθει νὰ διαχύνῃσαι εἰς γενικὴν συναναστρο-
φήν. »

« Τούλάχιστον, εἶπεν ὁ βασιλόπαις, μὴ ἀπελπί-
ζου πρὶν δοκιμασθῶσιν ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα· ἡ ἐρευνα
περὶ τῆς ἀτυχοῦς κυρίας ἐξακολουθεῖ ἀκόμη, καὶ θέ-
λει γίνεσθαι ἔτι ἐπιμελέστερον, ἂν ὑποσχεθῇς νὰ
περμιενῇς ἐν ἔτος, ἂνευ ἀναλλοιώτου τινὸς ἀποφά-
σεως. »

Ἡ Νεκαγία, εὐλογον τοῦτο κρίνασα, ἔδωκε τὴν
ὑπόσχεσιν εἰς τὸν ἀδελφόν της, ὅστις εἶχε συμβου-
λευθῇν ὑπὸ τοῦ Ἰμλάκου ν' ἀπαιτήσῃ αὐτήν. Ὁ

Ἰμλακος τῶντι δὲν εἶχε μεγάλην τινὰ ἐλπίδα νὰ μεταποκτήσῃ τὴν Πεκουᾶν· ἀλλ' ὑπέθετεν ὅτι, ἂν ἠδύνατο νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ διάστημα ἐνὸς ἔτους, ἢ βασιλόπαις δὲν ἤθελε πλέον εἶσθαι εἰς κίνδυνον μοναστηρίου.

ΚΕΦΑΛ. ΑΖ'. Ἡ πρόοδος τῆς λύτης.

Βλέπουσα ἡ Νεκαγία ὅτι οὐδὲν παρελείπετο διὰ τὴν ἀνάκτησιν τῆς εὐνοουμένης, καὶ διὰ τῆς ὑποσχέσεώς της ἀπομακρύνουσα τὸν σκοπὸν τοῦ μονασμοῦ, ἤρχισεν ἀνεπαισθήτως νὰ ἐπανέρχεται εἰς κοινὰς φροντίδας τε καὶ διασκεδάσεις. Ἐχαιρε δὲ, ἄκουσα τρόπον τινὰ, εἰς τὴν παῦσιν τῆς λύτης της, καὶ μὲ ἀγανάκτησιν κατενόει ὅτι ἀπέσπερε κάποτε τὸν νοῦν ἀπὸ τὴν ἀνάμνησιν ἐκείνης, ἣν εἶχεν ἔτι ἀπόφασιν μηδέποτε νὰ λησμονήσῃ.

Διῶρισεν ἔπειτα ὥραν τινὰ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν νὰ μελετᾷ περὶ τῶν ἀρετῶν καὶ τῆς ἀγάπης τῆς Πεκουᾶς, καὶ τινὰς ἐβδομάδας ἀπεσύρετο σταθερῶς τὴν τεταγμένην στιγμὴν, καὶ ἐπανήρχετο μὲ ὀγκωμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ κατηφὲς τὸ πρόσωπον. Βαθυδὸν ἐγένετο ἤττον ἀκριβῆς, καὶ ἄφινεν ἀξιολογὸν τινὰ καὶ κατεπείγουσαν ὑπόθεσιν νὰ ἀναβάλλῃ τὸν φόρον τῶν καθημερινῶν δακρύων. Ὑπεχώρει ἔπειτα εἰς μικροτέρας ἀφορμὰς· ἐλησμονεῖ κάποτε ὅτι ἀληθῶς ἐφοβεῖτο νὰ ἐνθυμῆται· καὶ τέλος ἐξ ὀλοκλήρου ἀπελύθη τοῦ χρέους τῆς περιοδικῆς θλίψεως.

Ἡ πρὸς τὴν Πεκουᾶν πραγματικὴ ἀγάπη της δὲν εἶχεν εἰσέτι ἐλαττωθῇ. Χίλιαι περιστάσεις ἐπανέφερον αὐτὴν εἰς τὴν μνήμην, καὶ χίλιαι μικραὶ ἀνάγκαι, τὰς ὁποίας οὐδὲν δύναται νὰ θεραπεύσῃ εἰμὴ ἡ τῆς φιλίας ἐμπιστοσύνη, ἔκαμνον αὐτὴν πολλάκις περιπόθητον. Παρεκάλει ὅθεν τὸν Ἰμλακον νὰ μὴ λείψῃ ποτὲ τοῦ ἐρευνᾶν, καὶ νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀδοκίμαστον ἀμυμὴν τέχνην εἰδοποιήσεως, ὥστε τοῦλάχιστον νὰ παρηγορῇται γινώσκουσα ὅτι δὲν πάσχει ἐξ ἀμελείας ἢ ῥαθυμίας. « Πλὴν τί νὰ ἐλπίσωμεν, εἶπεν, ἀπὸ τὴν ζήτησιν τῆς εὐδαιμονίας, ὁπότεν τοιοῦτον εὐρίσκωμεν τὸν κόσμον, ὥστε καὶ αὕτῃ ἡ εὐδαιμονία εἶναι πρόξενος ἀθλιότητος; Διὰ τί νὰ προσπαθῶμεν ὑπὲρ ἐκείνου, ἢ ἀπόκτησις τοῦ ὁποίου δὲν δύναται νὰ ἐξασφαλισθῇ; Θέλω φοβεῖσθαι ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ παραδώσω τὴν καρδίαν μου εἰς χάριτας καίτοι σπανίας, ἢ εἰς ἀγάπην καίτοι τρυφερὰν, διὰ νὰ μὴν ὑποφέρω πάλιν ὅ,τι ὑπέφερα ἀπολέσασα τὴν Πεκουᾶν. »

ΚΕΦΑΛ. ΑΗ'. Ἡ βασιλόπαις μανθάνει περὶ τῆς Πεκουᾶς.

Μετὰ ἐπτὰ μῆνας, εἰς τῶν ἀποσταλθέντων καθ' ἣν ἡμέραν ἡ βασιλόπαις ἔδωκε τὴν ὑπόσχεσιν, ἐπέστρεψε μετὰ πολλὰς ἀτυχεῖς περιπλανήσεις ἐκ τῶν συνόρων τῆς Νουβίας, φέρων τὴν χαρμόσυνον ἀγγελίαν ὅτι ἡ Πεκουᾶ εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖρας Ἀραβὸς ἀρ-

χηγοῦ, ὅστις εἶχε πύργον ἢ φρούριον εἰς τὰ πέρατα τῆς Αἰγύπτου. Ὁ Ἀραψ, ὅστις εἰσόδῃμα εἶχε τὴν ἀρπαγὴν, ἔστεργε ν' ἀποδώσῃ αὐτὴν μετὰ τῶν δύο θεραπαίνων της, ἀντὶ διακοσίων οὐγγιῶν χρυσοῦ.

Περὶ τῆς τιμῆς οὐδεὶς λόγος. Εἰς ἑκστασιν ἔπενεν ἡ βασιλόπαις ἀκούσασα ὅτι ζῇ ἡ εὐνοουμένη της, καὶ ὅτι ἀντὶ τόσοῦ μικρᾶς ποσότητος ἠδύνατο νὰ λυτρωθῇ. Οὐτε στιγμὴν ὑπέφερε νὰ ἀναβληθῇ ἡ τῆς Πεκουᾶς ἢ ἡ ἰδία της εὐδαιμονία, καὶ παρεκάλει τὸν ἀδελφὸν της νὰ στείλῃ ὀπίσω τὸν ἀγγελιαφόρον μετὰ τῆς ἀπαιτουμένης ποσότητος. Ἀλλ' ὁ Ἰμλακος δὲν εἶχε πολλὴν πεποίθησιν εἰς τὴν φιλαλήθειαν τοῦ ἀπεσταλμένου, καὶ πολὺ ὀλιγωτέραν εἰς τὸν Ἀραβὰ, ὅστις ἦτον ἐνδεχόμενον νὰ κρατήσῃ καὶ τὸν χρυσὸν καὶ τὰς αἰχμαλώτους. Ἐκρινε δ' ἐπικίνδυνον νὰ παραδοθῶσιν εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἀραβὸς μεταβαίνοντες εἰς τὴν περιοχὴν του· καὶ πάλιν δὲν ἠλπίζεν ὅτι ὁ πλάνος ἤθελεν ἐκτεθῇ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν κάτω χώραν, ὅπου ἡμπόρει νὰ συλληφθῇ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν τοῦ Σατράπου.

Δυσκόλως ἐνεργεῖται διαπραγματεύσεις ὁπότεν οὐδέτερον ἐκ τῶν μερῶν ἐμπιστεύεται. Ἀλλ' ὁ Ἰμλακος, μετὰ τινὰ σκέψιν, παρήγγειλεν εἰς τὸν ἀγγελιαφόρον νὰ προτείνῃ νὰ ὀδηγηθῇ ἡ Πεκουᾶ ὑπὸ δέκα ἱππέων εἰς τὸ μοναστήριον τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, τοποθετημένον εἰς τὰς ἐρήμους τῆς Ἀνω Αἰγύπτου, ὅπου νὰ συναπαντηθῇ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἀριθμοῦ, καὶ νὰ πληρωθῇ τὸ λύτρον της.

Πεπεισμένοι ὅτι δὲν ἤθελεν ἀποβληθῇ ἡ πρότασις, καὶ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ χάνωσι καιρὸν, ἤρχισαν εὐθὺς τὴν ὁδοιπορίαν πρὸς τὸ μοναστήριον· ὅτε δ' ἔφθασαν ἐκεῖ, προεπορεύθη ὁ Ἰμλακος μετὰ τοῦ ἀγγελιαφόρου εἰς τὸν πύργον τοῦ Ἀραβὸς. Ὁ Ῥασσέλας ἐπεθύμει νὰ τοὺς συνοδεύσῃ· ἀλλ' οὔτε ἡ ἀδελφὴ του οὔτε ὁ Ἰμλακος ἤθελεν νὰ συγκατανεύσωσιν. Ὁ Ἀραψ, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ ἔθνους του, ἐφύλαττεν ἀκριβέστατα τοὺς νόμους τῆς φιλοξενίας πρὸς τοὺς ὅσοι παρεδίδοντο εἰς τὴν ἐξουσίαν του, καὶ εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἔφερε τὴν Πεκουᾶν μετὰ τῶν θεραπαίνων της, δι' εὐκόλων ὁδοιποριῶν, εἰς τὸν διωρισμένον τόπον, ἔνθα, λαβὼν τὴν συμφωνηθεῖσαν τιμὴν, ἀπέδωκεν αὐτὴν, μετὰ πολλοῦ σεβασμοῦ, εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τοὺς φίλους της, καὶ ἐπεχείρησε νὰ ὀδηγήσῃ αὐτοὺς ὀπίσω εἰς τὸ Κάϊρον ἐπέκεινα παντὸς κινδύνου ληστείας ἢ βιαιοπραγίας.

Ἡ βασιλόπαις καὶ ἡ εὐνοουμένη της ἐνηγκαλίσθησαν ἀλλήλας ἐν ἀπεριγράπτῳ ἑκστάσει, καὶ ἐξῆλθον ὁμοῦ νὰ γύσωσι τὰ δάκρυα τῆς τρυφερότητος ἐν τῷ κρυπτῷ, καὶ νὰ ἀνταλλάξωσι λόγους εὐμενείας, καὶ εὐγνωμοσύνης. Μετ' ὀλίγας δὲ ὥρας ἐπανῆλθον εἰς τὸ ἐσιατόριον τῆς μονῆς, ὅπου, ἐνώπιον τοῦ Ἱγού-

